WYROK TRYBUNAŁU (trzecia izba)

z dnia 18 października 2007 r. *

W sprawie C-19/05

mającej za przedmiot skargę o stwierdzenie, na podstawie art. 226 WE, uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego, wniesioną w dniu 14 stycznia 2005 r.,

Komisja Wspólnot Europejskich, reprezentowana przez N. Rasmussena, G. Wilmsa oraz H.-P. Hartviga, działających w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu,

strona skarżąca,

przeciwko

Królestwu Danii, reprezentowanemu przez J. Moldego, działającego w charakterze pełnomocnika, z adresem do doręczeń w Luksemburgu,

strona pozwana,

* Język postępowania: duński.

TRYBUNAŁ (trzecia izba),

w składzie: A. Rosas, prezes izby, J.N. Cunha Rodrigues, J. Klučka, P. Lindh (sprawozdawca) i A. Arabadjiev, sędziowie,

rzecznik generalny: V. Trstenjak,
sekretarz: R. Grass,

uwzględniając procedurę pisemną,

po zapoznaniu się z opinią rzecznika generalnego na posiedzeniu w dniu 10 lipca 2007 r.,

wydaje następujący

Wyrok

1 W swojej skardze Komisja Wspólnot Europejskich wnosi do Trybunału o stwierdzenie, że nie udostępniając Komisji środków własnych w kwocie 18 687 475 DKK powiększonej o odsetki za zwłokę liczone od dnia 27 lipca 2000 r., Królestwo Danii uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążą na mocy prawa wspólnotowego, w szczególności art. 10 WE oraz art. 2 i 8 decyzji Rady 94/728/WE, Euratom z dnia 31 października 1994 r. w sprawie systemu środków własnych Wspólnot Europejskich (Dz.U. L 293, str. 9).

Ramy prawne

System środków własnych

2 Z art. 2 ust. 1 decyzji 94/728, która zastąpiła decyzję Rady 88/376/EWG, Euratom z dnia 24 czerwca 1988 r. w sprawie systemu środków własnych Wspólnot (Dz.U. L 185, str. 24) wynika, że na środki własne zapisane w budżecie Wspólnot składają się w szczególności:

— środki określane jako „tradycyjne" [art. 2 ust. 1 lit. a) i b)], pochodzące z następujących źródeł:

— opłaty, premie, kwoty dodatkowe lub wyrównawcze, kwoty lub czynniki dodatkowe i inne należności, które zostały lub zostaną ustanowione przez instytucje Wspólnot w odniesieniu do handlu z państwami trzecimi w ramach wspólnej polityki rolnej;

— cła pobierane na podstawie Wspólnej Taryfy Celnej i inne cła, które zostały lub zostaną ustanowione przez instytucje Wspólnot w odniesieniu do handlu z państwami trzecimi;

— środki określane jako „podatek od wartości dodanej" [art. 2 ust. 1 lit. c)], pochodzące ze stosowania jednolitej stawki obowiązującej wszystkie państwa członkowskie w odniesieniu do podstawy podatku od wartości dodanej;

— środki określane jako „produkt krajowy brutto" lub „środki uzupełniające" [art. 2 ust. 1 lit. d)] pochodzące ze stosowania do sumy produktów narodowych brutto wszystkich państw członkowskich stawki, która zostanie określona w ramach procedury budżetowej przy uwzględnieniu sumy wszystkich innych przychodów.

3 Artykuł 8 decyzji 94/728 stanowi:

„1. Wspólnotowe środki własne, o których mowa w art. 2 ust. 1 lit. a) i b), pobierane są przez państwa członkowskie zgodnie z krajowymi przepisami ustawowymi, wykonawczymi lub administracyjnymi, które w razie potrzeby zostają dostosowane tak, aby spełniały wymagania określone w przepisach wspólnotowych. Komisja bada w regularnych odstępach czasu przepisy prawa krajowego przekazywane jej przez państwa członkowskie, informuje państwa członkowskie o dostosowaniach, które uważa za niezbędne w celu zapewnienia zgodności tychże przepisów z przepisami wspólnotowymi, oraz składa sprawozdania władzy budżetowej. Państwa członkowskie udostępniają Komisji środki przewidziane w art. 2 ust. 1 lit. a)–d).

2. […] Rada, stanowiąc jednomyślnie na wniosek Komisji i po konsultacji z Parlamentem Europejskim, przyjmuje przepisy niezbędne do stosowania niniejszej decyzji oraz umożliwienia kontroli poboru, udostępniania Komisji oraz płatności przychodów, o których mowa w art. 2 i 5" [tłumaczenie nieoficjalne, podobnie jak wszystkie cytaty z tej decyzji poniżej].

4 Przepisy, do których odsyła art. 8 ust. 2 decyzji 94/728, zawarte były w rozporządzeniu Rady (EWG, Euratom) nr 1552/89 z dnia 29 maja 1989 r. wykonu-

jącym decyzję 88/376 (Dz.U. L 155, str. 1), zmienionym rozporządzeniem Rady (Euratom, WE) nr 1355/96 z dnia 8 lipca 1996 r. (Dz.U. L 175, str. 3, zwanym dalej „rozporządzeniem nr 1552/89"), które weszło w życie w dniu 14 lipca 1996 r.

5 Motyw drugi rozporządzenia nr 1552/89 stanowi, że „Wspólnota powinna dysponować środkami własnymi, określonymi w art. 2 decyzji 88/376 […] na możliwie najlepszych warunkach. W tym celu należy ustanowić reguły, według których państwa członkowskie będą udostępniać Komisji środki własne należne Wspólnotom" [tłumaczenie nieoficjalne, podobnie jak wszystkie cytaty z tego rozporządzenia poniżej].

6 Artykuł 2 ust. 1 i 1a tego rozporządzenia przewidują:

„1. Do celów stosowania niniejszego rozporządzenia, roszczenie Wspólnot do środków własnych, określonych w art. 2 ust. 1 lit. a) i b) decyzji 88/376 […] zostaje ustalone, gdy tylko zostały spełnione warunki przewidziane w regulacjach celnych dotyczące księgowania kwoty roszczenia i powiadamiania dłużnika.

1a. Datą ustalenia tytułu określonego w ust. 1 jest data zaksięgowania przewidziana w regulacjach celnych.

[…]".

7 Zgodnie z art. 11 rozporządzenia nr 1552/89:

„Każda zwłoka w dokonaniu wpisu na rachunku, określonym w art. 9 ust. 1 stanowi przyczynę zapłaty przez zainteresowane państwo członkowskie odsetek według stopy procentowej obowiązującej na rynku pieniężnym państwa członkowskiego w terminie wymagalności w odniesieniu do krótkoterminowych publicznych operacji finansujących, powiększonej o dwa punkty procentowe. Stopa ta rośnie o 0,25 punktu procentowego za każdy miesiąc zwłoki. Tak powiększona stopa stosowana jest do całego okresu zwłoki.”.

8 Artykuł 17 ust. 1 i 2 tego rozporządzenia stanowią:

„1. Państwa członkowskie podejmują wszystkie wymagane środki w celu zapewnienia, aby kwoty odpowiadające roszczeniom ustalonym na mocy art. 2 zostały udostępnione Komisji na warunkach przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu.

2. Państwa członkowskie są zwolnione z obowiązku udostępniania Komisji kwot odpowiadających ustalonym roszczeniom jedynie w przypadku, gdy kwoty te nie zostały pobrane z powodu siły wyższej. Ponadto państwa członkowskie mogą nie udostępniać tych kwot Komisji w szczególnych przypadkach, jeżeli po dokonaniu dokładnej oceny wszystkich istotnych okoliczności konkretnego przypadku okaże się, że ich uzyskanie jest całkowicie niemożliwe z przyczyn, których nie można im przypisać […]”.

Rozporządzenie (EWG) nr 2913/92

9 Zgodnie z art. 204 ust. 1 i 2 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny (Dz.U. L 302 str. 1, zwanego dalej „kodeksem celnym"):

„1. Dług celny w przywozie powstaje w wyniku:

a) niewykonania jednego z obowiązków wynikających z czasowego składowania towaru podlegającego należnościom przywozowym lub ze stosowania procedury celnej, którą towar ten został objęty,

lub

b) niedopełnienia jednego z warunków wymaganych do objęcia towaru procedurą lub do zastosowania obniżonych, bądź zerowych stawek należności celnych przywozowych ze względu na przeznaczenie towaru,

w przypadkach innych niż te określone w art. 203, chyba że zostanie potwierdzone, iż uchybienia te nie miały rzeczywistego wpływu na prawidłowe przeprowadzenie składowania czasowego lub odpowiedniej procedury celnej.

2. Dług celny powstaje w chwili zaprzestania spełniania obowiązku, którego niewykonanie powoduje powstanie długu celnego, bądź w chwili objęcia towaru odpowiednią procedurą, jeżeli zostało później stwierdzone, że nie dopełniono jednego z warunków wymaganych dla objęcia towaru tą procedurą bądź dla zastosowania obniżonych lub zerowych stawek należności celnych przywozowych ze względu na jego przeznaczenie.”.

10 W zakresie dotyczącym księgowania i powiadamiania dłużnika o kwocie należności, art. 217 kodeksu celnego przewiduje:

„1. Każda kwota należności celnych przywozowych lub należności celnych wywozowych wynikających z długu celnego, zwana dalej »kwotą należności«, obliczana jest przez organy celne, z chwilą, gdy znajdą się one w posiadaniu niezbędnych informacji, oraz zostaje wpisana do rejestru lub zaewidencjonowana w inny równoważny sposób (zaksięgowanie).

[…]

Organy celne mogą odstąpić od księgowania kwoty należności, która zgodnie z art. 221 ust. 3 nie może zostać podana do wiadomości dłużnika w związku z upływem przewidzianego terminu.

2. Państwa członkowskie ustalają szczegółowe zasady księgowania kwot należności. Zasady te mogą być różne w zależności od tego, czy organy celne, biorąc pod uwagę warunki, w których powstał dług celny, upewniły się lub nie, czy powyższe kwoty będą zapłacone.”.

11 Zgodnie z art. 218 wspomnianego kodeksu:

„1. Jeżeli dług celny powstaje w wyniku przyjęcia zgłoszenia towaru do innej procedury niż odprawa czasowa z częściowym zwolnieniem z należności celnych przywozowych lub w wyniku każdej innej czynności mającej taki sam skutek prawny jak przyjęcie zgłoszenia, to jego kwota jest zaksięgowana niezwłocznie po jej obliczeniu i nie później niż w ciągu dwóch dni, licząc od dnia, w którym towar został zwolniony.

[…]

3. W przypadku powstania długu celnego na warunkach innych niż te określone w ust. 1 zaksięgowania odpowiedniej kwoty należności należy dokonać w terminie dwóch dni, licząc od dnia, w którym organy celne miały możliwość:

a) obliczyć kwotę tych należności,

i

b) określić dłużnika”.

12 Artykuł 220 kodeksu celnego stanowi:

„1. Jeżeli kwota należności wynikających z długu celnego nie została zaksięgowana zgodnie z art. 218 i 219 lub została zaksięgowana kwota niższa od prawnie należnej, to zaksięgowania kwoty należności do pokrycia lub pozostającej do pokrycia należy dokonać w terminie dwóch dni, licząc od dnia, w którym organy celne dowiedziały się o tej sytuacji i miały możliwość obliczyć kwotę prawnie należną, jak również określić dłużnika (zaksięgowanie retrospektywne). Termin ten może zostać przedłużony zgodnie z art. 219.

2. […], zaksięgowania retrospektywnego nie dokonuje się, gdy:

[…]

b) kwota opłat celnych należnych zgodnie z przepisami prawa nie została wykazana w rachunkach w następstwie błędu samych organów celnych, który to błąd nie mógł zostać w racjonalny sposób wykryty przez osobę zobowiązaną do uiszczenia opłat celnych działającą w dobrej wierze i przestrzegającą przepisów obowiązujących w zakresie zgłoszenia celnego.

[…]”.

13 Artykuł 221 tego kodeksu stanowi:

„1. Niezwłocznie po dokonaniu zaksięgowania dłużnik zostaje powiadomiony o kwocie należności zgodnie z odpowiednią procedurą.

[…]

3. Powiadomienie dłużnika nie może nastąpić po upływie trzech lat, licząc od dnia powstania długu celnego. Jednakże gdy przyczyną tego, że organy celne nie mogły określić dokładnej kwoty opłat prawnie należnych, był czyn podlegający postępowaniu sądowemu w sprawach karnych, dłużnika można powiadomić po upływie wspomnianego trzyletniego terminu, o ile przewidują to obowiązujące przepisy".

14 Artykuł 239 wspomnianego kodeksu ma następujące brzmienie:

„1. Należności celne przywozowe lub należności celne wywozowe podlegają zwrotowi lub umorzeniu w sytuacjach innych niż te określone w art. 236–238:

— określonych zgodnie z procedurą komitetu;

— wynikających z okoliczności niespowodowanych świadomym działaniem ani ewidentnym zaniedbaniem osoby zainteresowanej. Przypadki, w których można zastosować ten przepis, jak również tryb postępowania, określane są zgodnie z procedurą komitetu. Dokonanie zwrotu lub umorzenia może zostać uzależnione od szczególnych warunków.

2. Należności są zwracane lub umarzane z powodów określonych w ust. 1 na pisemny wniosek dłużnika, złożony we właściwym urzędzie celnym w terminie dwunastu miesięcy, licząc od dnia powiadomienia dłużnika o tych należnościach.

Jednakże organy celne mogą w należycie uzasadnionych, wyjątkowych przypadkach zezwolić na przekroczenie tego terminu.".

15 Artykuł 869 rozporządzenia Komisji (EWG) nr 2454/93 z dnia 2 lipca 1993 r. ustanawiającego przepisy w celu wykonania rozporządzenia nr 2913/92 (Dz.U. L 253, str. 1), zmienionego przez rozporządzenie Komisji (WE) nr 1677/98 z dnia 29 lipca 1998 r. (Dz.U. L 212, str. 18, zwanego dalej „rozporządzeniem nr 2454/93") stanowi, że:

„Organy celne same podejmują decyzję o nieksięgowaniu niepobranych należności po zwolnieniu towarów [niezaksięgowaniu retrospektywnym niepobranych należności]:

[…]

b) w przypadkach, w których uznają one, że warunki określone w art. 220 ust. 2 lit. b) kodeksu [celnego] zostały spełnione, pod warunkiem że kwota niepobrana od zainteresowanego podmiotu gospodarczego w odniesieniu do jednej lub większej liczby czynności przywozu lub wywozu, ale z powodu jednej pomyłki jest niższa od 50 000 [EUR];

[…]".

16 Artykuł 871 akapit pierwszy rozporządzenia nr 2454/93 stanowi:

„W przypadkach innych niż określone w art. 869, jeżeli organy celne uznają, że warunki ustanowione w art. 220 ust. 2 lit. b) [kodeksu celnego] zostały spełnione lub mają wątpliwości co do dokładnego zakresu kryteriów tego przepisu w odniesieniu do danego przypadku, organy te przekazują przypadek Komisji, aby mogła zostać podjęta decyzja zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 872–876. […]".

Okoliczności faktyczne leżące u podstaw sporu i postępowanie poprzedzające wniesienie skargi

17 W toku 1990 r. duńskie organy celne wydały przedsiębiorstwu (zwanemu dalej „przedsiębiorstwem dokonującym przywozu") pozwolenie na dokonanie przywozu z zawieszeniem należności celnych odnoszących się do towarów przeznaczonych do budowy kontenerów, w ramach procedury „szczególnego przeznaczenia" mającej zastosowanie do „towarów przeznaczonych do włączenia do statków […] do celów ich budowy, naprawy, konserwacji lub przebudowy oraz w odniesieniu do towarów przeznaczonych do umieszczenia w takich statkach" zgodnie z przepisami sekcji II A

pkt 1 załącznika i do rozporządzenia Rady (EWG) nr 2658/87 z dnia 23 lipca 1987 r. w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej Taryfy Celnej (Dz.U. L 256, str. 1), zmienionego rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 2886/89 z dnia 2 sierpnia 1989 r. (Dz.U. L 282, str. 1).

18 W następstwie przeprowadzenia kontroli w dniach 25–29 marca 1996 r. Komisja poinformowała duńskie organy celne, że pozwolenie na przywóz towarów ze zwolnieniem z należności celnych przywozowych wydane zostało w oparciu o błędną interpretację mających zastosowanie przepisów, gdyż rzeczone kontenery nie były przeznaczone do umieszczenia na statkach. Komisja zażądała, aby organy celne zaprzestały tego rodzaju działania i stwierdziła, że organy te, z powodu popełnionych przez nie zaniedbań, ponoszą odpowiedzialność do wysokości kwoty środków własnych niepobranych przez Wspólnotę.

19 W dniu 30 grudnia 1997 r. duńskie organy celne powiadomiły przedsiębiorstwo dokonujące przywozu o stanowisku Komisji w sprawie pozwolenia na przywóz towarów przeznaczonych do budowy kontenerów z zastosowaniem procedury szczególnego przeznaczenia, z którym organy te się nie zgadzają, oraz o nałożeniu od dnia 1 stycznia 1998 r. na te towary należności celnych przywozowych. Duńskie organy celne wyraziły jednakże zgodę, aby wspomniane pozwolenie pozostało w mocy również po tej dacie, pod warunkiem że przedsiębiorstwo dokonujące przywozu zgodzi się na poniesienie ryzyka zapłaty należności celnych zgodnie z art. 204 kodeksu celnego. Duńskie organy celne postanowiły, zgodnie z art. 220 ust. 2 lit. b) kodeksu celnego, że należności celne przywozowe należne do tej daty nie zostaną retrospektywnie zaksięgowane, bez przeprowadzenia w tym zakresie konsultacji z Komisją.

20 Począwszy od dnia 3 lutego 1998 r. duńskie organy celne cofnęły przedsiębiorstwu dokonującemu przywozu pozwolenie na stosowanie procedury szczególnego przeznaczenia, które zostało zastąpione pozwoleniem na objęcie towarów procedurą zwaną „uszlachetnianiem czynnym". Przedsiębiorstwo dokonujące przywozu mogło zatem nadal dokonywać przywozu ze zwolnieniem z należności celnych towarów

przeznaczonych do budowy kontenerów morskich, w celu wyposażenia w nie kontenerowców stanowiących następnie przedmiot wywozu.

21 W odniesieniu do okresu od 1 stycznia do 3 lutego 1998 r. Komisja, pismem z dnia 22 lipca 2004 r., zażądała od Królestwa Danii przekazania kwoty 1 479 016 DKK odpowiadającej kwocie należności celnych, z których przedsiębiorstwo dokonujące przywozu było zwolnione w ramach procedury szczególnego przeznaczenia. Decyzją REC 12/03 z dnia 19 maja 2004 r. (zwaną dalej „decyzją 12/03") Komisja postanowiła, że należy dokonać retrospektywnego zaksięgowania należności celnych, lecz przedsiębiorstwo dokonujące przywozu może zostać zwolnione z obowiązku pokrycia tych należności zgodnie z art. 239 kodeksu celnego. Uznawszy, że duńskie organy celne nie popełniły w tym okresie żadnego błędu, Komisja pismem z dnia 21 lutego 2005 r. stwierdziła, iż odstępuje od obciążenia Królestwa Danii odpowiedzialnością z tytułu braku przekazania środków własnych w odniesieniu do wspomnianego okresu.

22 W odniesieniu do okresu od 1 stycznia 1994 r. do 31 grudnia 1997 r. Komisja, pismem z dnia 9 listopada 1998 r. zażądała od duńskich organów celnych przekazania należności celnych, które należało pobrać w odniesieniu do przywozu, dokonanego przez przedsiębiorstwo dokonujące przywozu, towarów przeznaczonych do budowy kontenerów, w kwocie 18 687 475 DKK, bez odsetek. W następstwie wymiany korespondencji Komisja wszczęła postępowanie o stwierdzenie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego w trybie art. 226 WE. W następstwie zwrócenia się, pismem z dnia 31 stycznia 2002 r., do Królestwa Danii z żądaniem przestawienia uwag, Komisja, dnia 31 października tego roku, wystosowała uzasadnioną opinię, w której wezwała to państwo członkowskie do podjęcia działań niezbędnych w celu zastosowania się do tej opinii w terminie dwóch miesięcy od jej doręczenia.

23 Uznawszy odpowiedź Królestwa Danii na uzasadnioną opinię za niesatysfakcjonującą Komisja wniosła niniejszą skargę.

W przedmiocie skargi

Argumenty stron

24 Komisja podnosi, że Królestwo Danii zwalniając, w oparciu o błędną interpretację uregulowań celnych, przedsiębiorstwo dokonujące przywozu z należności celnych przywozowych na podstawie procedury szczególnego przeznaczenia w okresie od 1 stycznia 1994 r. do 31 grudnia 1997 r., uchybiło swoim zobowiązaniom polegającym na ustaleniu i udostępnieniu Wspólnocie środków własnych w kwocie 18 687 475 DKK.W tym zakresie Komisja powołuje się na wyrok z dnia 15 listopada 2005 r. w sprawie C-392/02 Komisja przeciwko Danii (Zb.Orz. str. I-9811).

25 Komisja podkreśla, że państwa członkowskie zobowiązane są do ustalenia środków własnych Wspólnoty, nawet jeśli istnienie tych wierzytelności jest przez nie kwestionowane (ww. wyrok w sprawie Komisja przeciwko Danii, pkt 60). Duńskie organy celne działały na własne ryzyko podtrzymując własną interpretację procedury szczególnego przeznaczenia po jej zakwestionowaniu przez Komisję w toku 1996 r. Organy te powiadomiły przedsiębiorstwo dokonujące przywozu dopiero w dniu 30 grudnia 1997 r. i uchybiły zobowiązaniu, które na nich ciąży na mocy art. 871 rozporządzenia 2454/93, polegającym na zwróceniu się do Komisji o podjęcie decyzji w przedmiocie ewentualnego zastosowania art. 220 ust. 2 lit. b) kodeksu celnego.

26 Komisja przypomina, że odstąpiła od obciążania Królestwa Danii odpowiedzialnością z tytułu braku przekazania środków własnych w odniesieniu do okresu między 1 stycznia a 3 lutego 1998 r. Decyzja 12/03, dotycząca tego okresu, jest zatem w niniejszej sprawie pozbawiona znaczenia.

27 W odniesieniu do okresu między 1 stycznia 1994 r. a 31 grudnia 1997 r., Komisja uważa, że okoliczności faktyczne niniejszej sprawy nie różnią się od okoliczności faktycznych będących podstawą ww. wyroku w sprawie Komisja przeciwko Danii. Komisja nie zgadza się w szczególności ze stwierdzeniem, że przedsiębiorstwo dokonujące przywozu od początku tego okresu było uprawnione do stosowania procedury uszlachetniania czynnego, co wykluczałoby powstanie jakiegokolwiek szkody po stronie Wspólnoty. Komisja podnosi bowiem, że stwierdzenie to opiera się wyłącznie na czysto hipotetycznych założeniach oraz podkreśla, że przesłanki dopuszczenia procedury uszlachetniania czynnego, przewidziane w art. 114–129 kodeksu celnego, znacząco różnią się od przesłanek dotyczących procedury szczególnego przeznaczenia. Komisja dodaje, że w każdym wypadku w okresie właściwym dla okoliczności faktycznych leżących u podstaw sporu nie było możliwe wydanie pozwolenia z mocą wsteczną w zakresie procedury uszlachetniania czynnego. Komisja uważa zatem, że Królestwo Danii nie może ograniczać się do stwierdzenia, w celu uniknięcia odpowiedzialności, że przedsiębiorstwo dokonujące przywozu było uprawnione do stosowania procedury uszlachetniania czynnego od dnia 1 stycznia 1994 r.

28 Królestwo Danii przyznaje, że organy celne, wydając przedsiębiorstwu dokonującemu przywozu pozwolenie na zastosowanie procedury szczególnego przeznaczenia, opierały się na błędnej interpretacji mających zastosowanie przepisów. Niezależnie od tego błędu Królestwo Danii uważa, że niniejsza sprawa różni się w zasadniczym stopniu od sprawy, w której został wydany ww. wyrok w sprawie Komisja przeciwko Danii. Wspólnota nie utraciła żadnych środków z powodu błędów popełnionych przez duńskie organy celne, gdyż przedsiębiorstwo dokonujące przywozu było w każdym razie uprawnione do korzystania ze zwolnienia z należności celnych w ramach procedury uszlachetniania czynnego.

29 Królestwo Danii przypomina, że we wspomnianym wyroku analiza Trybunału opierała się na zasadzie równowagi budżetowej, zgodnie z którą deficyt w zakresie przychodów powinien być skompensowany albo poprzez inny środek własny, albo poprzez dostosowanie wydatków (ww. wyrok w sprawie Komisja przeciwko Danii, pkt 54). Tymczasem w niniejszej sprawie równowaga ta nie została zakwestionowana, co przyznała sama Komisja. Decyzja 12/03 pokazuje w szczególności, że Wspólnota nie poniosła strat, ani w odniesieniu do okresu od 1 stycznia do 3 lutego 1998 r., ani w odniesieniu do okresu od 1 stycznia 1994 r. do 31 grudnia 1997 r.

30 Królestwo Danii podnosi, że przedsiębiorstwo dokonujące przywozu złożyło w toku 1990 r. wniosek o objęcie towarów procedurą uszlachetniania czynnego, do której było uprawnione. Wtedy jednakże duńskie organy celne, opierając się na błędnej interpretacji mających zastosowanie uregulowań, zachęciły je do złożenia wniosku o zastosowanie procedury szczególnego przeznaczenia. Chociaż procedura uszlachetniania czynnego różni się od procedury szczególnego przeznaczenia, to według tego państwa członkowskiego niezmienne pozostaje, że przedsiębiorstwo dokonujące przywozu było zwolnione z należności celnych.

31 W tych okolicznościach Królestwo Danii uznaje, że ponieważ popełniony przez organy celne błąd pozostał bez wpływu na stan budżetu Wspólnoty, nie uchybiło ono swoim zobowiązaniom.

Ocena Trybunału

32 Państwa członkowskie są zobowiązane do ustalenia tytułów Wspólnot do środków własnych z chwilą, gdy organy celne znajdą się w posiadaniu niezbędnych informacji i mogą w związku z tym obliczyć kwotę należności wynikających z długu celnego

i określić dłużnika, niezależnie od tego, czy spełnione są przesłanki stosowania art. 220 ust. 2 lit. b) kodeksu celnego i czy możliwe jest zatem retrospektywne zaksięgowanie i pokrycie danych należności celnych. W tych okolicznościach państwo członkowskie, które wstrzymuje się od stwierdzenia tytułu Wspólnot do środków własnych i od udostępnienia odpowiedniej kwoty Komisji w sytuacji, gdy nie są spełnione przesłanki art. 17 ust. 2 rozporządzenia nr 1552/89, uchybia zobowiązaniom, które na nim ciążą na mocy prawa wspólnotowego, a w szczególności na mocy art. 2 i 8 decyzji 94/728 (ww. wyrok w sprawie Komisja przeciwko Danii, pkt 68).

33 W niniejszej sprawie bezsporne jest, że duńskie organy celne nie pobrały należności przywozowych należnych za okres od 1 stycznia 1994 r. do 31 grudnia 1997 r. z powodu popełnionego przez siebie błędu. Błąd ten spowodował, że organy te nie dokonały retrospektywnego zaksięgowania i pokrycia wspomnianych należności zgodnie z art. 220 ust. 2 lit. b) kodeksu celnego.

34 W zakresie w jakim w terminie późniejszym okazało się, że nie doszło do spełnienia jednej z przesłanek wydania pozwolenia na objęcie towarów procedurą szczególnego przeznaczenia, art. 204 ust. 2 kodeksu celnego określa, że dług celny przedsiębiorstwa dokonującego przywozu powstaje w momencie, w którym dane towary zostały objęte tą procedurą. Po cofnięciu, z mocą od 31 grudnia 1997 r., pozwolenia, które zostało mu wydane w toku 1990 r. w ramach tej procedury, przedsiębiorstwo dokonujące przywozu nie mogło z mocą wsteczną uzyskać pozwolenia na objęcie towarów procedurą uszlachetniania czynnego. W związku z tym ustalenie, czy w 1990 r. przedsiębiorstwo to mogło spełnić przesłanki wymagane w celu otrzymania pozwolenia na zastosowanie tej ostatniej procedury, a w przypadku odpowiedzi twierdzącej, czy Wspólnota miałaby prawo domagać się udostępnienia jej środków własnych w przypadku braku jakiejkolwiek szkody dla jej interesów finansowych, jest pozbawione znaczenia.

35 W tym względzie należy w każdym razie przypomnieć, iż z uwagi na to, że nieprzestrzeganie obowiązku nałożonego przez normę prawa wspólnotowego stanowi samo w sobie uchybienie zobowiązaniom, twierdzenie, że to nieprzestrzeganie nie pociągnęło za sobą ujemnych konsekwencji, pozbawione jest znaczenia (wyroki z dnia 11 kwietnia 1978 r. w sprawie 95/77 Komisja przeciwko Niderlandom, Rec. str. 863, pkt 13; z dnia 27 listopada 1990 r. w sprawie C-209/88 Komisja przeciwko Włochom, Rec. str. I-4313, pkt 14 oraz z dnia 1 lutego 2001 r. w sprawie C-333/99 Komisja przeciwko Francji, Rec. str. I-1025, pkt 37).

36 Co się tyczy art. 10 WE, który również został przywołany przez Komisję, brak jest podstaw dla stwierdzenia uchybienia ogólnym zobowiązaniom przewidzianym w tym artykule, odrębnego od stwierdzonego uchybienia bardziej szczegółowym zobowiązaniom wspólnotowym, które ciążą na Królestwie Danii w szczególności na podstawie art. 2 i 8 decyzji 94/728.

37 Wobec powyższego, należy stwierdzić, że nie udostępniając Komisji środków własnych w kwocie 18 687 475 DKK powiększonych o odsetki za zwłokę liczone od dnia 27 lipca 2000 r., Królestwo Danii uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążą na mocy prawa wspólnotowego, w szczególności na podstawie art. 2 i 8 decyzji 94/728.

W przedmiocie kosztów

38 Zgodnie z art. 69 § 2 regulaminu kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Ponieważ Komisja wniosła o obciążenie Królestwa Danii kosztami postępowania, a Królestwo Danii przegrało sprawę, należy obciążyć je kosztami postępowania.

Z powyższych względów Trybunał (trzecia izba) orzeka, co następuje:

1) **Nie udostępniając Komisji Wspólnot Europejskich środków własnych w kwocie 18 687 475 DKK powiększonych o odsetki za zwłokę liczone od dnia 27 lipca 2000 r., Królestwo Danii uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążą na mocy prawa wspólnotowego, w szczególności na podstawie art. 2 i 8 decyzji Rady 94/728/WE, Euratom z dnia 31 października 1994 r. w sprawie systemu środków własnych Wspólnot Europejskich.**

2) **Królestwo Danii zostaje obciążone kosztami postępowania.**

Podpisy